

Arrest

nr. 57 370 van 4 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat D. BRODZINSKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 16 oktober 2008 bij het Belgische consulaat-generaal te Casablanca een aanvraag in om de afgifte van een visum type D teneinde haar Belgische echtgenoot te kunnen vervoegen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 30 september 2009 het gevraagde visum toe te staan.

1.3. Verzoekster kwam op 27 oktober 2009 het Rijk binnen en meldde zich op 29 oktober 2009 aan bij de administratieve diensten van de stad Hasselt om zich te laten inschrijven in het vreemdelingenregister.

1.4. Op 16 december 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 4 november 2010 de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 22 november 2010 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (L., I.) (...) van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, 1§, 4°, van de wet van 15.12.1980; er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieveverslag dd 16.09.2010, opgemaakte door de politie van Hasselt, blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen. Haar echtgenoot verblijft in het Volkstehuis te Hasselt aangezien hij werd buiten gezet door een vonnis van de rechtbank dd 30.07.2010.

Betrokkenen hebben de echtscheiding ingezet. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht iuncto artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Zij verstrekt volgende toelichting:

“Verzoekende partij heeft geenszins een procedure tot echtscheiding aanhangig gemaakt bij de bevoegde rechtbanken.

De Minister toont niet aan dat verzoekende partij of haar echtgenoot de vermeende procedure hebben aangevat.

De bestreden beslissing is niet gebaseerd op feitelijke juiste gegevens, zodat deze het materieel motiveringsbeginsel schendt.”

2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens, nu zij “geenszins een procedure tot echtscheiding aanhangig gemaakt” zou hebben.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeksters bijzonder summiere en ongestaafde beschouwingen niet kunnen overtuigen, en strijdig zijn met de stukken van het administratief dossier.

Immers werd er op 16.09.2010 een samenwoningcontrole gedaan op het adres van de echtgenoten en werd aldaar vastgesteld dat enkel verzoekster is aan te treffen, en dat haar echtgenoot elders verblijft aangezien hij werd buiten gezet door een vonnis van de rechtbank dd. 30.07.20 10.

Verzoekster betwist deze feiten niet.

Tevens werd vastgesteld dat de echtgenoten bezig zijn met de echtscheiding.

Het is de verwerende partij onduidelijk op basis waarvan verzoekster meent het voormelde te kunnen betwisten.

De wijkagent heeft deze vaststellingen immers gedaan naar aanleiding van het samenwoonsonderzoek waarbij enkel verzoekster kon worden aangetroffen, en waaruit blijkt dat de echtgenoten niet meer samenwonen, dat verzoeksters echtgenoot is buitengezet middels een vonnis, en dat de echtscheiding bezig is.

Verzoekster brengt geen enkel stuk aan van haar beweringen. Over het vonnis dd. 30.07.20 10 rept zij met geen woord in haar verzoekschrift, terwijl zij dit gegeven nochtans niet betwist!

Evenmin legt zij daarvan enig stuk voor.

Haar beschouwingen zijn dan ook al te gemakkelijk en kunnen niet worden aangenomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Verzoeksters loutere beweringen kunnen geenszins overtuigen tot een schending van de materiële motiveringsverplichting.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid heeft geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters verblijf diende te worden beëindigd.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 42quater van de Wet dd. 15.12.1980, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, het verblijf kan worden beëindigd wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Het gegeven dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, en dat verzoeksters echtgenoot zelfs het huis is uitgezet middels een vonnis, wordt door verzoekster niet betwist en volstaat reeds als motief om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven te ondersteunen.

Dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing op zich volstaat derhalve reeds om verzoeksters verblijf te beëindigen, en deze motieven worden door verzoekster ook niet betwist.

De uiteenzetting van verzoekster kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. In haar repliekmemoirie geeft verzoekster aan te volharden in haar standpunt.

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing genomen heeft in toepassing van artikel 42quater, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In casu is niet betwist dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de bestreden beslissing heeft genomen binnen de door de wetgever bepaalde termijn van twee jaar. Verder moet worden geduid dat zich in het administratief dossier van verweerder een verslag van een wijkagent bevindt waaruit blijkt dat de echtgenoot van verzoekster niet meer in de echtelijke woning verblijft, doch wordt opgevangen in het Volkstehuis te Hasselt. Het feit dat de echtgenoot van verzoekster dient te verblijven in een opvangtehuis voor daklozen te Hasselt, terwijl verzoekster zelf nog steeds in de echtelijke woning verblijft in dezelfde stad laat in voorliggende zaak op zich toe om te concluderen dat er geen gezinscel meer is en deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Er kan derhalve niet worden besloten dat de bestreden beslissing is genomen zonder feitelijke basis, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing tevens ten onrechte wordt gesteld dat reeds een echtscheidingsprocedure werd aangevat. De Raad merkt in dit verband op dat verweerder inderdaad geen stuk aanbrengt dat toelaat te besluiten dat *“betrokkenen (...) de echtscheiding ingezet (hebben)”* en dat uit het verslag van de wijkagent enkel blijkt dat een der echtelieden aangaf *“ bezig (te zijn) met de echtscheiding.”* De kritiek van verzoekster op een overtollig motief in de bestreden beslissing kan evenwel niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er daarnaast op dat in voorliggende zaak geen toepassing gemaakt werd van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en dat dit artikel, dat bepaalt in welke gevallen het gemeentebestuur een familielid van een burger van de Unie het verblijf kan weigeren, ook niet van toepassing is. De bestreden beslissing is immers een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht, die conform artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, werd genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoekster geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing heeft aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK